

A szőnyeg üzenete

Sok emlék, amivel Hegyközpályiba jöttem, áldásomra formálódott.

A szekuritáté kihallgató termében egy szőnyeg volt leterítve. Nehéz pillanatokban nézem, nézegetem a szőnyeget, és észreveszem, hogy piros keresztet vannak a szőnyegbe mintázva. S akkor a piros keresztet elkezdtek beszélni nekem, hogy azért ne búsulj, szedd össze magad, nem te vagy az egyetlen, akinek véres keresztet kell hordania, előtted ment a

te Urad, emelvén vitte az ő keresztfáját érted is, ellenségeidért is, előtted jártak az Űr nevéért szenvedők, a mártírok, a véres keresztek hordozói, a deportáltak, a bizonyságok egész fellege – így vigasztalt. Egy másik alkalommal ismét fölvezetnek sötét szemüveggel, s amikor a szobában vagyok, látom, nincs ott a szőnyeg, pedig már nagyon a szívemhez nőtt. Abban az időben dőlt el, hogy a büntetőtörvénykönyv 203. számú cikkelyébe sorolták ügyemet, amiben a büntetés 15 évtől a halálbüntetésig terjed. Vizsgálgom az új szőnyeget, s egyszercsak örömmel felfedezem, hogy a régi az, csak meg van fordítva. A piros keresztek fehér kereszteké váltak. Akkor már a fehér keresztek vigasztaltak, most ugyan piros a sorsod, a szenvedés vérpiros keresztyét kell leolvasnod, de eljön az idő, amikor a piros keresztekéből ragyogó fehér keresztek lesznek.

Pár hónapra rá, hogy a gyülekezetbe érkeztem, az egyik presbiter vásárolt a gyülekezetnek egy szőnyeget, és hát pontosan ugyanolyan volt, mint a szekuritátén. Így találkoztam újra a szőnyeggel, ami idővel megkopik ugyan, de a piros és a fehér kereszt fénylik, és fényleni fog mindörökké, és mi elmondhatjuk Anselmusszal: ave crux, spes unica – üdvözlégy kereszt, egyetlen reménységünk!

A kegyelem jeleivel tele a föld – vajon el tudom-e olvasni őket?